

Wat is een groot geloof

Schriftlezing: Mattheüs 15:21-28

Tekst: Mattheüs 15:28

Zingen:

Ps. 130:2, 3

Ps. 85:10

Ps. 69:12,13

Ps. 116:1

Ps. 145:6

De tekstwoorden vindt u in het laatst voorgelezen vers, Mattheüs 15 vers 28, waar de Heere Jezus zegt: *O vrouw, groot is uw geloof.*

Het gaat dus ook vanmiddag weer over iemand die niet bij het volk Israël behoorde, zoals vanmorgen Naäman. Wel hoorde hij bij het Koninkrijk der hemelen. Deze vrouw ook. Uit Tyrus en Sidon kwam ze, net over de noordelijke grens van Israël. Een vrouw die door de Heere Jezus geprezen wordt om haar grote geloof.

Of was het toch nog anders wat de Heere Jezus zei? Prees Hij soms Zijn Vader, Die immers de Werkmeester is van het geloof? *O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt.* We gaan na wat dat is: een groot geloof.

U zegt misschien: dat heb ik niet. Ik hoop dat u dat ook blijft zeggen. Ja, dat hoop ik wel. Mensen die zeggen dat ze een groot geloof hebben, nou, ik weet het niet. Maar deze vrouw hoor je ook niet zeggen: ik heb een groot geloof. Jezus zegt het. En dat is voor haar tot bemoediging geweest en voor de Heere Jezus tot grote blijdschap, om zo iemand tegen te komen.

Komt Hij die ook hier in de gemeente tegen? Mannen, vrouwen, kinderen met een groot geloof? Dat ziet Hij graag. Want zonder geloof is het onmogelijk God te behagen. Dat geldt ook voor de Heere Jezus. Hoeveel ongeloof kwam Hij niet tegen. Dat heeft Hem heel veel verdriet gedaan. Hij heeft Zich ook soms verwonderd over het ongeloof. Ja, u kunt wel zeggen: het geloof is de gave van God. En u hebt het voor honderd procent gelijk. Maar de Heere Jezus kon Zich verbazen over ongeloof. Het ongeloof is een raar ding, vooral bij mensen van de kerk. Een heel raar ding. Het kan je je leven kosten ook.

Daarom gaan we na wat een groot geloof is. Als u zegt: ik heb geen groot geloof, dan is wel eens tegen iemand gezegd: mevrouw, wat hebt u een groot geloof. Toen zei ze: nee, nee, nee, ik heb een geloof in een grote God. Dat is natuurlijk wel wat anders, maar dat is toch ook een groot geloof.

En wat is dan een klein geloof? Of liever gezegd: een kleingelovige? Dat is ook een kind van God, maar wel een kind van God dat vermaning nodig heeft. Zoals Petrus. *Kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?* Waarom zak je weg in de golven? Ik ben er toch. En Ik zei toch: kom. En Ik zei dat niet om je te laten verdrinken. Dat doe Ik nooit als Ik zeg: kom. Ik zeg dat om je te behouden. *Kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?*

Deze vrouw is een vrouw met een groot geloof. En als u dan uzelf afvraagt: **wat is dan een groot geloof**, dan krijgt u vanmiddag een antwoord vanuit de Bijbel.

Drie lijnen komen we in deze geschiedenis tegen. Het loopt een beetje door elkaar heen, maar het zijn toch drie punten:

1. Verwachting
2. Volharding
3. Ootmoed.

1. Verwachting

O vrouw, groot is uw geloof; uw geschiede gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure. Maar het was wel een toestand voor die vrouw. Je zal maar een dochter hebben die van de duivel bezeten is. Of een zoon. Onder één dak. Luther noemde de duivel een loeder, en dat is ook zo. Een vreselijke tegenstander, die je pijnigen kan. Hij leert je vloeken. Misschien vloekte die dochter ook wel. Maar dat doet zeer, natuurlijk. Zeker als je zelf de Heere vreest. Vloeken, rare dingen zeggen, wild zijn, schreeuwen. Wat een leven voor die vrouw, met zo'n dochter.

Er zijn heel wat mensen die verdriet en zorgen hebben om kinderen. Maar dit was ook wel heel erg. Maar is het niet zo dat als je zoon of dochter nog netjes leeft, maar niet meer naar de kerk gaat, er ook iets verschrikkelijks aan de hand is? Dan wil men er niets meer van weten en wordt er met een stalen gezicht gezegd: ik heb het nou wel gezien, het zegt me niks meer. Dan is dat ook van de duivel. Of dacht u dat het van de Heere was? Nee toch? Het is ook van de duivel, die aftrekt van de Heere.

Maar dit was wel heel erg. In de tijd van de Heere Jezus kom je zulke bezetenen nogal eens tegen. De duivelen waren heel actief in de tijd van de Heere Jezus. Ze liepen Hem in de weg. Ze bestreden Hem. Maar ook de mensen om Hem heen. Ze wisten dat Hij voor hen een gevaarlijk Persoon was. Ze waren ook bang voor Hem. Dat vind ik wel een mooie gedachte. De duivelen bang voor de Heere Jezus. Dat was ook zo.

Toen Hij in Gadara kwam, nadat Hij het meer was overgestoken, kwam Hij ook zo'n wilde man tegen. En toen klonk het: *Ik bid U, dat Gij ons niet pijnigt.* Ja, de duivel kan dus blijkbaar ook bidden. *Ik bid U, dat Gij ons niet pijnigt.* En straks gaan ze allemaal naar de hel. De hel is vol met duivelen. Afschuwelijk. Maar daar is de hel ook voor gemaakt. Niet voor mensen, maar voor de duivelen. Er komen ook mensen terecht, dat weet ik wel. Maar oorspronkelijk is de hel gemaakt voor de duivel en zijn engelen.

Waar zijn ze bang voor? Voor de Heere Jezus. En dat is toch ook wel troostrijk. De Heere Jezus is machtiger dan de duivelen.

En deze vrouw wist dat ook. Deze vrouw had een dochter, en u misschien ook wel een zorgenkind. Zorgenkinderen. En dan ga je met hen naar het enige juiste adres. Dat doet u toch ook? Volhouden. Ook al wordt het steeds erger en gaat het steeds meer de verkeerde kant op. Ja, ik hoorde pas een moeder tegen haar zoon zeggen: ik kan die gedachte niet verdragen dat jij verloren zult gaan, jongen. En die jongen werd boos op zijn moeder. Dat is moeilijk voor ouders, heel moeilijk voor vaders en moeders.

Maar hier zien we dus een vrouw, en deze vrouw kende de Heere Jezus. Ze had van Hem gehoord. Nog nooit ontmoet, maar ze had wel van Hem gehoord. Het gerucht van de Heere Jezus ging zelfs de grens over. Het was ook de bedoeling dat bekend zou worden Wie Hij werkelijk was. En dat Hij wonderen deed, dat Hij verlost van duivelen, doden opwekte en melaatsen genas, daarvan had ze gehoord. Maar hoe moest ze bij Hem komen? Dat kan echt een vraag zijn. U kent die vraag

misschien wel: hoe kom ik bij Hem? U wilt met uw nood tot Hem, maar hoe komt u nou bij Hem? Waar is Hij?

Maar weet u wat nu zo mooi is? De Heere Jezus kwam naar haar toe. Op een dag hoorden ze dat Hij door de straat liep. Dat is toch ook een wonder. Ja, Jezus weet wel waar Hij nodig is. Hij moest door Samaria gaan. Niet van de discipelen, natuurlijk. Nee, maar van Zijn Vader. De Vader zei: Je moet naar Samaria. Daar is werk voor Je. En zo moest Hij ook in Tyrus en Sidon zijn. Daar zat de Vader achter.

De Heere Jezus liep niet zomaar wat rond op aarde, zo van: laat Ik hier eens kijken en laat Ik daar eens kijken. Nee, Hij ging naar een vast programma, in de orde van Zijn Vader. Hij wist waar Hij nodig was en daar ging Hij naartoe. In Tyrus en Sidon moest Hij zijn. Dat is voor die vrouw toch werkelijk een heel groot wonder geweest. Dat zij Hem zomaar kon aanroepen, omdat Hij voorbij kwam.

Ja, dat doet de Heere Jezus nu altijd. En dat doet Hij nu ook. U ziet Hem toch wel lopen, zeker? De Heere Jezus komt ook nu voorbij. Niet daarbuiten, maar hier. Hier komt Hij. Hier laat Hij Zich zien. Hier openbaart Hij Zich door Woord en Geest. Hier spreekt Hij. Hier zoekt Hij mensen op. Daar moet u dan ook zijn: waar Hij Zich openbaart, waar de Heilige Geest werkt, daar moet u zijn. Daar mag u hopen. En daar zal Hij werken.

Ja, ze hoorden van Jezus dat Hij door de straat ging. En moet je horen: ze verlaat gelijk haar huis natuurlijk. Ze maakt meteen gebruik van de gelegenheid en ziet daar de Heere Jezus lopen met twaalf mannen. Dat moet Hem zijn. Ja, als ze Hem nog nooit gezien heeft, hoe kan ze dat dan weten? Nou, ze wordt ook geleid. Door diezelfde Geest Die de Heere Jezus leidde, wordt ook zij geleid. De Geest leidt je naar Jezus toe. Simeon wist het ook in de tempel. Toen hij twee arme mensen zag, een vader en een moeder met een Kindje, wist hij: daar moet ik zijn. Hoe weet je dat, Simeon? Ja, dat zegt de Heilige Geest. Die wijst het aan. De Heilige Geest brengt in contact: een zondaar met Christus, Christus met een zondaar.

En dan roept ze daar over de straat: *Heere, Gij Zone Davids, ontferm U mijner; mijn dochter is deerlijk van den duivel bezeten*. Ach, wat een nood. Wat een vreselijke nood. Die schreeuwt ze uit. Het zit haar zo hoog. En dat doet ze dan. Dan kun je zien dat ze nood heeft. Nood maakt dat er nood is. Ze fluistert niet, ze roept het uit.

Maar wat zo mooi is, moet je opletten hoe ze de Heere Jezus aanspreekt: *Zone Davids*. Dat gelooft ze dus. Dat Hij de Beloofde is, de Messias Die uit David voortkomen zou. Want de Heere zou Hem de troon van Zijn vader David geven. En nu loopt Hij hier, de Zone Davids. Dat betekent: ze heeft grote verwachting. Heel veel verwachting. Het is de Koning der koningen, de Verlosser. Daar moet ze zijn, en bij niemand anders. Daarom roept ze en komt ze met haar nood.

Mijn dochter. Zeg het maar tegen de Heere. U hoeft uw dochter of uw zoon niet eerst aan de Heere voor te stellen. Hij kent ze al. Hij heeft ze Zelf aan je gegeven. Toch mag je het zeggen. Noem de namen maar. Breng je kinderen maar bij name bij Hem. Ook als ze netjes met je meegaan naar de kerk. Fijn, hè, als ze naast je zitten. Misschien denkt u wel eens met weemoed terug aan vroeger, dat je kind zo lekker tegen je aan zat en de psalmen meezong. En toen ze gingen puberen, was het opeens over. Waarom weten ze zelf niet. Maar dan zing je niet meer.

De Heere wil zo graag dat pubers ook zingen. Dat vindt Hij mooi. Dat klinkt Hem heel bijzonder in de oren, jongelui die zingen. Je kunt best zingen, hoor. Dat hoeft je niet te leren. Je mag zelfs vals zingen in de kerk. De Heere vindt het allemaal goed, als je maar zingt. Daar heb je de psalmen

voor. Maar kom ermee naar de Heere toe, met je kinderen. Noem de namen maar. Al zijn het er acht of tien, breng ze allemaal.

Heere, Gij Zone Davids, ontferm U mijner. Ze bidt dus echt. Ze bidt om ontferming, om genade. Ze komt niet met eisen. Die heeft ze niet. De Heere is haar niets verplicht. En waarom denkt ze nu zo klein van zichzelf? Omdat ze een groot geloof heeft. Dat hoort erbij. Een groot geloof en een klein denken van jezelf, dat hoort bij elkaar. Dat is een element van een groot geloof. Ze roept: *Ontferm U mijner.* Ze heeft dus een heel groot geloof, want die dochter was van de duivel bezeten. En wie kan haar bevrijden? Ze weet: Hij kan dat. De Koning.

Een groot geloof heeft veel verwachting. En zo tot de Heere te gaan, dat moeten we toch altijd weer leren, hè. Te hopen, te verwachten. Om altijd weer te blijven verwachten en te blijven komen. *Ik blijf den HEERE verwachten*, dat hebben we gezongen.

Nou, de Heere Jezus zal wel gelijk opgekeken hebben. Dat hoorde Hij niet elke dag, zeker niet in Israël, waar Hij als de Zone Davids beloofd was. Dat mensen achter Hem aanliepen om ontferming, om hulp, om genade. Dat klinkt Hem toch als muziek in de oren.

Maar wat lees je dan? *Doch Hij antwoordde haar niet een woord.* Hij loopt gewoon door. Hij staat niet eens stil. Hij kijkt niet eens om, terwijl Hij toch bij Zijn naam genoemd wordt. Dat hoor je toch, als je bij je naam genoemd wordt. Hij is niet doof. Nee. Nee, onthoud dat ook maar goed: de Heere Jezus is absoluut niet doof. Hij hoort alles.

Maar waarom loopt Hij dan door? Dat is toch wel echt een ontmoediging voor dat arme mens. Maar ze gaat door. Ze blijft roepen. Want de nood is niet alleen groot, maar haar geloof ook. En daarom blijf je roepen. Ze gaat niet teleurgesteld naar huis.

2. Volharding

En dan krijg je de discipelen weer. Och, die discipelen. Die moesten ook heel wat leren. Ze gaan speciaal naar de Heere toe en zeggen: stuur haar toch weg, want zij roept ons na. Toch een schande, dat geschreeuw over de straat. O, wat zijn dat nou, discipelen? Dat zijn nu leerlingen van de Heere Jezus, en die zeggen dat? Ze deden ze ook al eens met die moeders en hun kinderen: nee hoor, daar heeft de Heere geen tijd voor. Die discipelen moesten nog heel wat leren. Nou, ik ook hoor. U ook toch?

Stuur haar weg. Dan kom je met een grote nood en hoor je dat. Want zij was ook niet doof. Ze hoorde dat ook: stuur haar weg. Dat kan heel ontmoedigend zijn. Eigenlijk beledigend ook. Grote teleurstelling, als je dat te horen krijgt.

Maar ze gaat niet terug. Nee. Dan hoort ze opeens de stem van de Koning, de Zone Davids. Dan zegt Hij wat. Ja, en wat zegt Hij dan? *Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis Israëls.* Daar ben Ik voor gekomen. Dus niet voor mensen die hier wonen. Niet voor Tyrus en Sidon. Niet voor u, mevrouw.

Dat is wel heel pijnlijk. Wat een teleurstelling. Ze komt met een grote nood. Ze gaat toch naar het enige goede adres? En dan hoort ze: Ik ben niet voor de heidenen. Dat is wel een grote teleurstelling. Maar ze gaat niet terug naar huis. Weet u waarom niet? Juist omdat ze een groot geloof heeft. Ze gaat niet terug, want ze heeft een groot geloof. Dat is dus ook een element van dat grote geloof: blijven, niet wegllopen, op je knieën vallen voor Hem, blijven bidden, ook al gaan de omstandigheden heel anders dan je gehoopt en verwacht had.

Ook al mag je wel eens geloven dat de Heere ervan weet, en toch gaat het weer de verkeerde kant op. Met je kind. Met je gezondheid. Met jezelf. Met je geestelijke nood. Daar kom je toch ook voor naar Hem toe. *Heere, mijn hart, mijn hart deugt niet. Mijn ogen, Heere, mijn ogen. En het wordt niet beter, het blijft allemaal maar zo.* Ja, dan zou je toch moedeloos en radeloos worden.

Deze vrouw hoort die dingen wel. Alles hoort ze. En toch gaat ze naar de Heere Jezus toe. En wat doet ze dan? Ze werpt zich voor Hem neer. Ze kan niet meer verder. Ze houdt Hem als het ware tegen. En dan roept ze, en dat vind ik een heel mooi gebed. Die korte gebeden, die zijn zo mooi. *Heere, help mij.* Dat is een mooi gebed. Een mooi gebed hoeft niet duizend woorden te hebben, geen dure woorden of mooie zinnen. Het kan een kreet zijn, een roep uit de diepte. Dat is een echt gebed.

Er is nood. En ze zegt: *Help mij.* Ja, de nood van haar kind is ook haar nood, natuurlijk. Dat voel je wel aan, als je zelf vader of moeder bent. De nood van je kind is jouw nood. *Heere, help mij.*

Ze valt neer en dan staat er dat ze Hem aanbad. Ze aanbidt de Heere. Ze spreekt goed van Hem. Ze noemt Hem misschien weer Zone Davids, of: U bent mijn Hulp, mijn Redder. Dat is aanbidden. Dus aanbidden en bidden: *Heere, help mij.*

Ja, ze had ook kunnen vloeken. Doet een kind van God dat niet? Nou, ik denk het wel hoor. Dat kan ook heel goed. Bidden moet je leren, maar vloeken hoeft je niet te leren. Dat kun je zo wel. Met alle zonden is dat zo. En als je dan niet vloekt, omdat je dat toch eigenlijk te erg vindt, dan kun je nog opstandig worden. Lelijke dingen zeggen of denken. Lelijke dingen denken van de Heere. Opstandige gedachten tegen Zijn weg. Of een vuist maken: waarom? Waarom luistert U niet? Waarom hoort U niet? U weet toch hoe moeilijk ik het heb? U bent toch niet doof, Heere?

Je kunt opstandig worden. Hebt u daar nooit last van? Nou, als dat niet zo is, dan deug ik niet, want ik kan heel goed opstandig zijn. Het kan soms zo lang duren. *Hoe lang, Heere? hoe lang?* En dan kan het zijn dat je dat uit in woorden van opstand. Zoals dat mannetje in Noordeloos, van wie verteld wordt dat hij in zijn boosheid een pijl op zijn boog legde en omhoog naar de hemel schoot. Wat een kwaadheid. Natuurlijk schoot hij niet raak, maar toch, hij was boos. Je kunt ook boos worden op de Heere.

Als dat zo is, dan moet u daar ook vergeving voor vragen. En vragen om een groot geloof. Waarom vloekt deze vrouw niet, als die zo behandeld wordt? Omdat ze een groot geloof heeft. Ze blijft liggen en ze aanbidt de Heere. Dat is het tegendeel van vloeken. Ze denkt en spreekt goed van Hem. En ze roept: *Help mij.*

Nu zal de Heere wel helpen, denken wij. Nu. Als Hij dat hoort. Zo'n arme, wenende vrouw aan Zijn voeten. Maar dan zegt de Heere: *Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en den hondkens voor te werpen.* Een gelijkenis dus. De tafel, moeder erbij, de kinderen, en onder de tafel een hond. En moeder pakt het brood af van de kinderen en gooit het op de grond voor de hond. Dat doet toch geen moeder? Nee, natuurlijk niet. Dat doet geen enkele moeder. Het past ook niet, zegt de Heere. Het betaamt niet.

Maar wat is nu de betekenis van die gelijkenis? Want de Heere bedoelt altijd iets met een gelijkenis. Eigenlijk zegt Hij: je bent geen kind, maar een hondje. Nou ja, een hondje dan. Je bent geen kind, maar een hond. Dat had je nou nooit gedacht dat dat gezegd zou worden door de Zaligmaker.

Waarom doet de Heere dat? Hij weet dat zij een groot geloof heeft. Daarom zegt Hij dat. Een groot geloof kan heel wat hebben. Het valt niet zo gauw om. Een groot geloof wordt beproefd, zoals

Abraham, ook een man met een groot geloof. Op zijn honderdste kreeg hij nog een kind. En later zegt de Heere tegen hem: offer je zoon, je enige zoon, die je liefhebt, tot een brandoffer. Wie zegt dat nou? O God, wat zegt U dan toch? Heb ik dat wel goed verstaan?

Zo ook hier. *Noemt U mij een hond?* Dat kan heel moeilijk zijn. Dat is wat we noemen de beproeving. En een groot geloof wordt ook heel sterk beproefd. Heel sterk. En juist daardoor blijkt wat een groot geloof is. En hoe groter het geloof, hoe groter de Heere wordt gemaakt. En hoe groter het wonder wordt.

3. Ootmoed

Wat moet deze vrouw leren? Wat u en ik moeten leren, allemaal moeten leren: dat wij geen rechten hebben. Wij zouden zo iemand al gauw rechten geven. Zo'n lief mens, zo'n gelovig mens, ze weet toch precies waar ze zijn moet, ze heeft zo'n grote nood. Dan zeggen wij: die heeft het wel verdiend dat de Heere zo spoedig mogelijk helpt. Ja, dat zeggen wij. Maar wat moeten zij en wat moeten wij leren? Dat wij geen enkele weldaad waardig zijn. En dat wordt toegestemd als je een groot geloof hebt. Een groot geloof stemt dat toe.

Heere, ik heb het niet verdiend. Ik ben het onwaardig. Dat is de taal van een groot geloof. *Als U mij voorbijgaat, Heere, dan kan ik niets zeggen. Want wie ben ik in mijzelf?* Dan zegt de Heere: een hondje. En ja, dan is die vrouw het er nog mee eens ook.

Bent u het wel eens met God eens, als Hij zegt dat u de dood verdiend hebt? Of gaat u dan spartelen? En als de wet ons veroordeelt en zegt: jij bent die man, jij bent die vrouw die de dood verdiend heeft, ga je dan spartelen of val je ervoor? Zoals David ook: *Ik heb gezondigd tegen den HEERE.* Daar viel hij voor. En dat was koning David, de man naar Gods hart, een kind van God.

Ja, wij vinden al gauw dat zo iemand de hemel wel verdient. Dat zeggen we ook weleens van kinderen van God. Maar de Heere leert ons dat wij geen enkele zegen waardig zijn, en dat wij juist de vloek verdiend hebben. Ik vind dat u heel fijn luistert, maar wat denkt u nou? Moet dat zo? Ja, want God is zo jaloers op Zijn eer. Hij maakt mensen zalig alleen om Hemzelf, om Zijns zelfs wil, niet om ons.

Hij hoort het gebed, ook dit gebed, maar niet om haar en niet om ons. Hij zegt het zo vaak, en daar moet je een streep onder zetten in je Bijbel: *Ik doe het, doch niet om uwentwil.* Dat is een levensles. Daarin ligt ook de ruimte. Het hoeft ook niet om mij. Het kan niet om mij, maar het hoeft ook niet om mij. Ik hoef niets te hebben, niets te zijn en niets te presteren. Ik hoef niets te doen om de hemel te verdienen. Dat doet een Ander voor mij. De verdienste ligt helemaal in een Ander. En de beslissing dat ik zalig zal worden, is genomen in de eeuwigheid, voordat ik op aarde kwam. Het is allemaal door genade en eeuwig welbehagen.

Ja, er ligt geen grond in mij. En dat toe te stemmen, daarvoor te vallen, dat is een groot geloof. En dan zegt die vrouw, en geloof kan je soms heel slim maken: *Ja, Heere, doch de hondkens eten ook van de brokskens die er vallen van de tafel hunner heren.* Kinderen knoeien nog wel eens, ja. Er valt wat op de grond. En de hond is er als de kippen bij.

Dat is een mooi antwoord. Ze zegt eigenlijk: ja, maar ik ben nou zo'n hondje dat omhoogkijkt of de kinderen wat laten vallen. Zo'n hondje. Als je op bezoek gaat bij mensen met een hond, dan weet je het wel. Zo'n hond kijkt je aan als een bedelaar. Je zit koffie te drinken en hebt een koekje bij je, en dan komt die hond bij je. Die zegt natuurlijk niks, maar die kijkt alleen maar. Die kijkt naar dat koekje en die kijkt naar jou. Echt zo'n bedelaar. Daar kan ik dan niet tegen, en dat koekje gaat al gauw naar die hond toe. En soms zegt de mevrouw of de meneer dan: dat wil ik niet hoor. Nou ja,

dan moeten ze die hond maar anders opvoeden. Maar die ogen van die hond, die omhoogkijken, dat zijn echte bedelaarsogen.

Dat is deze vrouw ook. Zo'n bedelaarster. Ze bedelt. Ze kijkt vol verwachting naar de Heere. Ja, ze ligt nog steeds aan Zijn voeten. En ze kijkt vol verwachting omhoog. En ze zegt: *Ja Heere, maar de hondjes eten toch ook van die kruimels die naar beneden vallen.*

Nu weet u wat een groot geloof is. Het geloof van een bedelaar. Dat is een groot geloof. Niet wegelopen in boosheid, dat is hoogmoed. Maar aanhouden. Omdat je weet: het hoeft ook niet om mij. Maar het kan, omdat Hij het beloofd heeft. En dan heb je een Bijbel vol met beloften. Want een Bijbel is vol met beloften, juist voor arme mensen. Juist voor bedelaars. En daar kun je op pleiten. *Denk aan 't vaderlijk meedogen, HEER', waarop ik biddend pleit.* Of Psalm 25 vers 10, dat we gezongen hebben. Het is de psalm van een bedelaar, van een bedelares, die weet dat je bij de Heere aan mag komen. Waarom? Omdat Hij gezegd heeft: *Ik doe het.* Niet om u, maar Ik doe het.

Wat doet de Heere dan? Het grootste wonder. Het heerlijkste wonder. Een zondaar zalig maken, om niet, om de verdiensten van Hem aan Wiens voeten zij ligt. Eigenlijk mag je vragen: Heere, wat is het fijn dat U door mijn straat kwam vandaag. Ik had U zo nodig. Waar gaat U eigenlijk naartoe?

De Heere Jezus gaat de weg door de Vader bepaald. Hij moest door Samaria gaan. Hij moest door Tyrus en Sidon gaan. En Hij moest ook door Gethsémané gaan. En Hij moest door Gabbatha gaan. En Hij moest naar Golgotha gaan. En Hij is nog verder gegaan, *nedergedaald ter helle.* Ja, en daarom kan het zeker. En daarom ook alleen.

En daarom, gij die God zoekt in al uw zielsverdriet: *houd aan, grijp moed, uw hart zal vrolijk leven. God zal Zijn gevangenen niet begeven.* Gevangenen, ja. De achtergrond is de Babylonische ballingschap. Ze zaten in de gevangenis. Ja, als je daar zit, dan heb je wat op je kerfstok. Dat hadden ze ook. Ze zaten in de gevangenis. Maar de Heere had beloofd dat Hij in de duisternis licht zou geven. Heerlijke beloften, het troostboek van Jesaja.

Dan heb je toch geen lege handen als je naar de Heere gaat. Er wordt wel eens gezegd: je moet met lege handen komen. Nee hoor, neem de beloften maar mee. Als je een arm mens bent, dan weet je ze wel te vinden, de beloften in de Bijbel. En die gebruik je als een pleitgrond. *U hebt beloofd, Heere, U hebt beloofd.*

Had die vrouw het nodig om te leren dat ze het niet verdiend had? Ja, natuurlijk. Wij hadden al medelijden met haar. We dachten: ach Heere Jezus, schiet toch een beetje op alstublieft, die vrouw heeft zo'n grote nood. Maar de Heere Jezus is altijd heel rustig. Hij blijft rustig. Hij weet wat Hij doet en wat Hij zegt.

En ook in uw leven, als het misschien toch heel anders gaat, terwijl u toch uw gebedszaak bij de Heere hebt neergelegd, als iets op uw hart gebonden is en u legt dat voor Hem neer, als uw ziel en zaligheid u tot grote nood geworden zijn en u zegt: hoe moet het toch goedkomen met mij? Dan leg je dat aan de Heere voor, en er komt maar geen licht en er komt maar geen antwoord. En u denkt: hoe moet het toch aflopen met mij? Ik word ouder en de eeuwigheid komt dichterbij. Dat kan echt op je aanvliegen.

Dan hebt u toch de belofte dat de Heere nog voor hondekens wil zorgen, voor heidenen, voor vijanden, voor goddelozen, voor zondige mensen. En dat is het heerlijke wat deze vrouw mag horen. Want dan zegt de Heere Jezus tegen haar: *Uw geschiede gelijk gij wilt.* De Heere heeft haar dus gehoord. Alles, vanaf het begin. En het is Hem niet onverschillig. Al die gebeden en al die zuchten en al dat roepen, Hij slaat het als het ware op. Hij weet wat je vraagt. Hij weet wat je nodig

hebt. En Hij veracht je gebed niet. Nee, wij kunnen Hem verachten, maar Hij veracht ons niet als Hij een gebed bidt.

Hij eert die vrouw door haar gebed te verhoren. Door haar wel haar onwaardigheid te laten uitspreken, om ons misschien te leren dat dát een groot geloof is: je onwaardigheid en helwaardigheid belijden en toch blijven liggen. Niet kwaad naar huis gaan, niet met opstandigheid in je hart, maar toch blijven liggen en als dat bedelende hondje naar Hem omhoog kijken en wachten tot Hij wat van de tafel schuift. Ja, en dat is dan voor jou. Heerlijke kruimels, die vallen van de tafel van de Heere.

Uw geschiede gelijk gij wilt. Die vrouw is naar huis gegaan en ze wist natuurlijk niet wat ze zag. Die dochter was misschien vastgebonden op een stoel of op een bed, als je zo wild was door de duivel bezeten. Maar ze zag het al aan haar ogen. Het was al gebeurd. Zo machtig is de Heere.

Zal Hij dan uw nood niet kunnen oplossen? Zou Hij uw gebed moeten afwijzen omdat het te moeilijk voor Hem is? Zal Hij uw nood niet aankunnen? Die moeder en die dochter hebben elkaar vast in de armen gevallen. En dan hebben ze weer God de Heere aanbeden, omdat Hij zo goed is. Daar loopt het altijd op uit. Daar eindigt het altijd mee. En in de eeuwigheid komt er geen einde aan om de Heere te aanbidden en te danken voor alles wat Hij gedaan heeft.

En dat alles omdat Christus de prijs heeft betaald. En Hij heeft ook geroepen, ja. In het donker. Zoals een kind dat bang is in het donker: moeder! Maar Hij riep tot Zijn Vader: *Eli, Eli, lama sabachthani?* Ja, dat is de prijs die Hij betaald heeft voor gebedsverhoring. En daarom kan het ook. Zeker. En daarom ook alleen.

En misschien, dat weet ik natuurlijk niet, misschien hebben ze samen wel Psalm 116 vers 1 gezongen. En dat gaan wij nu ook doen: *God heb ik lief; want die getrouwe HEER hoort mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen; Hij neigt Zijn oor; 'k roep tot Hem, al mijn dagen; Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.*

Amen.